

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 926

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 9 octombrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 459 din 25 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (3) și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	2–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
4.659.587. — Ordin al șefului Departamentului pentru Situații de Urgență privind instituirea carantinei zonale în satul Dobra, comuna Dobra, județul Dâmbovița	7–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 459**

din 25 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (3) și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (3) și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Vasile Sorinel Năstase în Dosarul nr. 316/197/2018 al Judecătoria Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.190D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate și menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie. În acest sens, face referire, printre altele, la deciziile Curții Constituționale nr. 318 din 18 aprilie 2006, nr. 1.594 din 26 noiembrie 2009 și nr. 647 din 19 iunie 2012. În plus, arată că în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate nu sunt aplicabile dispozițiile art. 106 și art. 107 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, ci prevederile art. 64 din același act normativ. Apreciază că dispozițiile art. 8 alin. (1) și (3) din Legea nr. 241/2005 îndeplinesc condițiile de claritate și previzibilitate, iar prevederile art. 10 alin. (1) din același act normativ se aplică tuturor celor aflați în aceeași situație juridică, așa încât textele precitate sunt conforme cu Legea fundamentală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 iulie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 316/197/2018, **Judecătoria Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (3) și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.** Excepția a fost ridicată de Vasile Sorinel Năstase în soluționarea cauzei penale privindu-l pe autor, trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă la stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, a taxelor sau a contribuțiilor, având ca rezultat obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlul de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat sau compensări datorate bugetului general consolidat, prevăzută de art. 32 alin. (1) din

Codul penal raportat la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (57 de acte materiale comise în perioada 2009—2010).

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, autorul susține, în esență, că sintagma „*stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor*” nu satisface necesitatea de claritate, precizie și previzibilitate, în dezacord cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, fiind în flagrantă lipsă de corelare cu dispozițiile art. 106 și art. 107 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, câtă vreme singura autoritate competentă material să stabilească creanțe fiscale este organul fiscal, acesta nefiind un atribut al contribuabilului. Cât privește dispozițiile art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005, susține că, raportând aceste prevederi la dispozițiile Codului penal, referitoare la instituția tentativei, conduita incriminată este susceptibilă de a primi interpretări diferite prin hotărârile instanțelor de judecată, sub aspectul încadrării juridice, în condițiile în care forma tentată a modalității de consumare a infracțiunii prevăzute la art. 8 alin. (1) din lege se identifică întotdeauna cu forma tentată a infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din lege, cu toate că forma tentată a acestei din urmă infracțiuni nu este incriminată și, prin urmare, nici pedepsită. Referitor la prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, arată că dispozițiile în vigoare ale acestui articol reglementează doar o cauză de reducere a pedepsei, în timp ce forma inițială a prevederilor criticate reglementa atât cauze de nepedepsire, cât și cauze de reducere a pedepsei. Face precizarea că forma inițială a textului de lege criticat continuă să fie aplicabilă pentru faptele săvârșite în timpul în care a fost în vigoare, în temeiul art. 5 din Codul penal. În continuare arată că prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma inițială, anterioară modificărilor operate prin Legea nr. 255/2013, aveau un conținut asemănător cu dispozițiile art. 74¹ din Codul penal din 1969, iar, prin Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 74¹ din Codul penal sunt neconstituționale. În aceste condiții, apreciază că și în prezenta cauză rămân aplicabile considerentele deciziei precitate, prin care Curtea a reținut că „[...] legiuitorul nu a dispus nimic cu privire la situația tentativei în cazul infracțiunilor de prejudiciu ce intră sub incidența dispozițiilor art. 74¹ din Codul penal. Aceasta conduce la o situație inechitabilă în care un inculpat cercetat pentru o tentativă la infracțiunea de înșelăciune să primească aceeași pedeapsă ca și un inculpat cercetat pentru aceeași infracțiune consumată, dar care a acoperit prejudiciul cauzat în condițiile art. 74¹ alin. 1 din Codul penal. [...]”. Așadar, susține că, în situația în care nu există un prejudiciu — ipoteză în care se află autorul, care a săvârșit infracțiunea reglementată în art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma tentată — nu este posibilă aplicarea cauzei de reducere a pedepsei prevăzute de art. 10 din același act normativ, contrar dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, dreptul la un proces echitabil și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

6. **Judecătoria Braşov — Secţia penală** apreciază excepţiile de neconstituţionalitate ca fiind neîntemeiate. În ceea ce priveşte excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, arată că sintagma „*stabilirea cu rea-credinţă de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuţiilor*” nu poate fi privită ca nefiind corelată cu dispoziţiile art. 106 şi art. 107 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, aceste din urmă dispoziţii neavând aplicabilitate în cauză. Dispoziţiile art. 106 şi art. 107 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală reglementează dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare şi creanţele fiscale, prin estimare, pentru situaţia nedepunerii declaraţiei de impunere. Operaţiunea în sine nu trebuie confundată cu obligaţia pe care o are contribuabilul ca, în situaţia în care solicită, prin cererile adresate organelor fiscale, rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări cu datorii faţă de bugetul general consolidat, să pună la dispoziţia organului fiscal registre, evidenţe, documente de afaceri şi orice alte înscrisuri, în conformitate cu dispoziţiile art. 64 din Legea nr. 207/2015. Cât priveşte excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005, reţine că cele două infracţiuni invocate de autor — reglementate prin art. 8 alin. (1) din lege, pe de o parte, respectiv de art. 9 alin. (1) lit. c) din lege, pe de altă parte — sunt diferenţiate de către legiuitor prin scopul pentru care faptele au fost săvârşite. Astfel, în cazul infracţiunii art. 8 alin. (1) din lege, înregistrarea în contabilitate a achiziţiilor fictive de bunuri şi servicii se face în scopul obţinerii fără drept a unor sume cu titlu de rambursări, restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări cu datorii faţă de bugetul general consolidat, în timp ce, în cazul infracţiunii prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. c) din lege, înregistrarea în contabilitate a achiziţiilor fictive de bunuri şi servicii se face în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligaţiilor fiscale. Cu privire la excepţia de neconstituţionalitate având ca obiect dispoziţiile art. 10 alin. (1) din lege, instanţa reţine că nu împărtăşeşte opinia autorului în sensul că sunt valabile şi în cauza de faţă argumentele Curţii Constituţionale exprimate în Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, prin care s-a constatat neconstituţionalitatea dispoziţiilor art. 74¹ din Codul penal din 1969. În acest sens, invocă jurisprudenţa instanţei de control constituţional referitoare la prevederile de lege criticate, potrivit căreia cauza de impunitate prevăzută de art. 10 alin. (1) din lege „se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situaţia reglementată de acest text” (Decizia nr. 697 din 20 decembrie 2005), „atitudinea procesuală concretă a persoanelor cercetate”, respectiv „comportamentul activ al inculpatului/învinuitului/făptuitorului în sensul diminuării consecinţelor faptei săvârşite” constituie o circumstanţă personală, cu efecte doar asupra participantului care are un asemenea comportament activ. „Faptul că dispoziţiile legale criticate stabilesc un regim sancţionator diferit în funcţie de atitudinea procesuală concretă a persoanelor cercetate nu poate conduce la concluzia că justiţia nu ar fi unică, egală şi imparţială pentru toţi, judecătorul, în limitele acestor principii, procedând la individualizarea regimului sancţionator potrivit criteriilor obiective puse la dispoziţie de lege” (Decizia nr. 362 din 24 aprilie 2012), iar „legiuitorul este liber să acorde anumite măsuri de favoare cu caracter penal, condiţionat de repararea prejudiciului cauzat tocmai pentru a încuraja comportamentul activ al inculpatului/învinuitului/făptuitorului în sensul diminuării consecinţelor periculoase ale faptei penale săvârşite şi pentru a repune în circuitul bugetar sumele de bani ce au constituit obiectul prejudiciului” (Decizia nr. 1.196 din 30 septembrie 2010).

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului şi Avocatului Poporului, pentru a-şi exprima punctele de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate invocate.

8. **Preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul şi Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispoziţiile legale criticate, raportate la prevederile Constituţiei, precum şi Legea nr. 47/1992, reţine următoarele:

9. Curtea Constituţională a fost legal sesizată şi este competentă, potrivit dispoziţiilor art. 146 lit. d) din Constituţie, precum şi ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 şi 29 din Legea nr. 47/1992, să soluţioneze excepţia de neconstituţionalitate.

10. **Obiectul excepţiei de neconstituţionalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispoziţiile art. 8 alin. (1) şi (3) şi ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005. Faţă de motivele de neconstituţionalitate formulate de autor în notele scrise aflate la dosar şi având în vedere perioada de timp în care faptele au fost săvârşite de către acesta, astfel cum rezultă din înscrisurile aflate la dosar, în raport cu Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care instanţa de contencios constituţional a statuat că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispoziţiilor art. 29 alin. (1) şi ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea şi funcţionarea Curţii Constituţionale, republicată, este constituţională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituţionalitate şi legile sau ordonanţele ori dispoziţiile din legi sau din ordonanţe ale căror efecte juridice continuă să se producă şi după ieşirea lor din vigoare, Curtea reţine că obiectul excepţiei de neconstituţionalitate îl constituie dispoziţiile art. 8 alin. (1) şi (3) şi ale art. 10 alin. (1) [în forma iniţială, nemodificată prin art. 79 pct. 2 din titlul II al Legii nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative care cuprind dispoziţii procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013] din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, având următorul cuprins:

— Art. 8 alin. (1): „*Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 3 ani la 10 ani şi interzicerea unor drepturi stabilirea cu rea-credinţă de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuţiilor, având ca rezultat obţinerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat.*”;

— Art. 8 alin. (3): „*Tentativa faptelor prevăzute la alin. (1) şi (2) se pedepseşte.*”;

— Art. 10 alin. (1): „*În cazul săvârşirii unei infracţiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecăţii, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârşită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat şi recuperat în aceleaşi condiţii este de până la 100.000 euro, în*

echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.”

11. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, autorul invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), în timp ce cu privire la dispozițiile art. 8 alin. (3) invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), ale art. 16 alin. (1) și ale art. 53. De asemenea, susține că prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 21 alin. (3) și ale art. 124 alin. (2).

12. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, Curtea reține că a pronunțat Decizia nr. 1.359 din 27 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 10 decembrie 2009, prin care — analizând susțineri similare celor formulate în prezenta cauză — a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În motivarea soluției sale, instanța de control constituțional a reținut că art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 incriminează stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, a taxelor sau a contribuțiilor, având ca rezultat obținerea fără drept a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat.

13. Referitor la susținerea autorului excepției în sensul că textul legal criticat este neconstituțional, întrucât folosește noțiunea de „stabilire” a impozitelor, a taxelor sau a contribuțiilor de către contribuabil, și nu de către organul fiscal competent, și, prin urmare, este încălcat accesul liber la o activitate economică a contribuabilului, pentru că orice declarație a sa poate fi interpretată ca o acțiune de stabilire a unor obligații care poate atrage răspunderea sa penală, în condițiile în care stabilirea în concret a acelor obligații se face de către celălalt subiect al raportului juridic fiscal, Curtea a constatat că neconstituționalitatea textului criticat nu poate fi demonstrată printr-o interpretare *pro causa* a acestuia. Curtea a reținut astfel că autorul excepției, în mod intenționat, dă o interpretare subiectivă și confuză normei incriminatoare, fără a ține cont de interpretarea teleologică și sistematică a dispoziției legale criticate. În plus, în prezenta cauză, față de invocarea de către autor a unor dispoziții din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Curtea reține că dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare și creanța fiscală aferentă, prin estimarea rezonabilă a bazei de impozitare (art. 106) ori stabilirea din oficiu de către acesta a creanțelor fiscale, ca urmare a nedepunerii declarației de impunere, printr-o decizie de impunere (art. 107) nu se confundă cu obligația contribuabilului de a furniza organului fiscal informațiile necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale (art. 58), inclusiv obligația acestuia din urmă de a pune la dispoziție organului fiscal registre, evidențe, documente de afaceri și orice alte înscrisuri, în vederea stabilirii stării de fapt fiscale (art. 64).

14. De altfel, prin Decizia nr. 1.359 din 27 octombrie 2009, precitată, Curtea a reținut că legiuitorul, prin incriminarea realizată, a dorit tocmai prevenirea și pedepsirea faptelor care au ca rezultat „obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat”, în alte situații legiuitorul putând alege aplicarea unei norme cu caracter contravențional. Prevenirea și sancționarea fenomenului infracțional presupun incriminarea unor fapte care lezează valori sociale de o anumită importanță, și nu incriminarea penală a

tuturor faptelor care au ca rezultat încălcarea legii indiferent de pericolul lor social. Și, totodată, Curtea a constatat că textul legal criticat este suficient de precis și clar pentru a se observa cu ușurință că sancțiunea penală se aplică doar în condițiile în care organele competente stabilesc că sumele de bani dobândite de către contribuabil de la bugetul de stat au fost rezultatul unei acțiuni de stabilire cu rea-credință a impozitelor, a taxelor sau a contribuțiilor de către acesta. În aceste condiții, contribuabilul nu trebuie să demonstreze dobândirea licită a averii sale.

15. Întrucât până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

16. În ceea ce privește dispozițiile art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005, potrivit cărora „*Tentativa faptelor prevăzute la alin. (1) și (2) se pedepsește*”, autorul susține că, raportând aceste prevederi la dispozițiile Codului penal referitoare la instituția tentativei, conduita incriminată este susceptibilă de a primi interpretări diferite prin hotărârile instanțelor de judecată, sub aspectul încadrării juridice, în condițiile în care forma tentată a modalității de consumare a infracțiunii prevăzute la art. 8 alin. (1) din lege se identifică întotdeauna cu forma tentată a infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din lege, cu toate că forma tentată a acestei din urmă infracțiuni nu este incriminată și, prin urmare, nici pedepsită.

17. În aceste condiții, Curtea constată că autorul excepției deduce neconstituționalitatea textului criticat din compararea acestuia cu dispozițiile art. 32 și art. 33 din Codul penal referitoare la tentativă și regimul pedepsirii acesteia, reținând în același timp că forma tentată a modalității de consumare a infracțiunii prevăzute la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 se identifică cu forma tentată a infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din același act normativ, cu toate că forma tentată a acestei din urmă infracțiuni nu este incriminată, situație premisă a unor interpretări diferite a conduitei incriminate realizată de instanțele judecătorești, în practică.

18. Față de motivele de neconstituționalitate astfel formulate, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

19. Astfel, Curtea constată că în cauză autorul nu invocă aspecte privind constituționalitatea unui text de lege, mai mult, acesta fiind nemulțumit și de modul de interpretare și aplicare de către instanța de judecată a textelor de lege criticate. Or, asemenea aspecte nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. A răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

20. Având în vedere cele reținute, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005.

21. Cât privește dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma inițială, nemodificată prin art. 79 pct. 2 din titlul II al Legii nr. 255/2013, Curtea constată că acestea au fost supuse în numeroase rânduri controlului instanței de contencios constituțional. Astfel, de pildă, prin Decizia nr. 318 din 18 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 9 mai 2006, prin Decizia nr. 802 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, Decizia nr. 1.053 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, Decizia nr. 1.594 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 15 ianuarie 2010, Decizia nr. 272 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 20 aprilie 2010, Decizia nr. 1.564 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 2 februarie 2011, Decizia nr. 362 din 24 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 31 mai 2012, și Decizia nr. 647 din 19 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 18 iulie 2012, Curtea a respins, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate.

22. În cauză, autorul susține, în esență, faptul că, în situația în care nu există un prejudiciu — ipoteză în care se află acesta, întrucât a săvârșit infracțiunea reglementată în art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma tentată — nu este posibilă aplicarea cauzei de reducere a pedepsei prevăzute de art. 10 din același act normativ, contrar dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, dreptul la un proces echitabil și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției. Față de susținerile autorului se rețin cele ce urmează, astfel:

23. Distinct de jurisprudența mai sus menționată, dar în completarea acesteia, față de susținerile autorului excepției din prezenta cauză, cât privește natura juridică a instituțiilor reglementate în art. 10 din Legea nr. 241/2005, Curtea reține că teza întâi a art. 10 alin. (1) — ipoteza în care limitele de pedeapsă se reduc la jumătate în cazul acoperirii integrale a prejudiciului în cursul urmăririi penale sau în cursul judecării, până la soluționarea cauzei în primă instanță — reglementează o cauză de reducere a pedepsei. De asemenea, în ipoteza reglementată în art. 10 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 241/2005, repararea integrală a prejudiciului se realizează după săvârșirea infracțiunii, fiind o împrejurare care nu are legătură directă cu fapta de evaziune fiscală, influențează gravitatea acesteia, însă, din motive de politică penală — recuperarea prejudiciului cauzat bugetului de stat, legiuitorul a prevăzut această instituție care poate fi calificată ca o cauză de atenuare a pedepsei (schimbarea pedepsei într-o sancțiune penală mai ușoară). În aceste condiții, Curtea constată că, prin introducerea acestor cauze de atenuare a pedepsei/reducere a pedepsei, legiuitorul a urmărit facilitarea recuperării la bugetul statului a creanțelor rezultate prin săvârșirea faptelor de evaziune fiscală și, corelativ, atenuarea regimului sancționator pentru persoanele care contribuie la recuperarea lor. În viziunea legiuitorului, recuperarea integrală a prejudiciului cauzat prin săvârșirea unei infracțiuni de evaziune fiscală este o împrejurare ulterioară săvârșirii infracțiunii și are ca efect atenuarea regimului sancționator. Criteriul prejudiciului luat în considerare de legiuitor în evaluarea generică a pericolului social al faptelor de evaziune fiscală determină fie agravarea sa, atunci când prejudiciul depășește un anumit nivel, fie scăderea sa, în ipoteza recuperării prejudiciului, și explică, pe de o parte, caracterul pecuniar al infracțiunii, iar, pe de altă parte, faptul că dincolo de

considerentele de ordin general privind protejarea intereselor generale sunt avute în vedere creanța bugetară, valoarea acesteia și recuperarea ei. În fine, ipoteza art. 10 alin. (1) teza a treia din Legea nr. 241/2005, care prevede că se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar, dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, reglementează o cauză specială de nepedepsire care face parte din categoria mai largă a cauzelor care înlătură răspunderea penală și care sunt împrejurări, stări subiective ce au în vedere conduita făptuitorului după săvârșirea faptei. Așadar, și teza finală a art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 reglementează o cauză specială de nepedepsire sau impunitate care sub aspectul naturii juridice se aseamănă cu cea de reducere a pedepsei, în prima situație pedeapsa fiind înlăturată, iar, în cea de-a doua operând o reducere a pedepsei în limitele stabilite de legiuitor.

24. În aceste condiții, Curtea constată că, prin introducerea în conținutul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, a cauzelor de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă, legiuitorul, în evaluarea generică a pericolului social al faptei, a considerat că recuperarea integrală a prejudiciului cauzat prin săvârșirea unei infracțiuni de evaziune fiscală, până la momentul stabilit de legiuitor (primul termen de judecată, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 1.519 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 18 ianuarie 2011), este o împrejurare ulterioară săvârșirii infracțiunii care influențează acest pericol social și are ca efect atenuarea regimului sancționator, în raport cu conduita făptuitorului după comiterea faptei. Cu alte cuvinte, acoperirea integrală a prejudiciului până la momentul procesual stabilit de legiuitor nu se referă la fapta de evaziune fiscală, ci privește conduita făptuitorului după momentul comiterii faptei, atitudinea psihică manifestată de făptuitor până la acel moment procesual, conduită în raport cu care se poate aprecia asupra pericolozității sale.

25. Așadar, acoperirea integrală a prejudiciului de către autorul infracțiunii de evaziune fiscală, realizată la un moment ulterior comiterii faptei, reprezintă o manifestare a conduitei după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, pe care legiuitorul a calificat-o ca fiind o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă, cu caracter personal. De altfel, opinia potrivit căreia art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 reglementează o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă cu caracter personal, a fost reținută de instanța de control constituțional în jurisprudența sa — citată în paragraful 21 al prezentei decizii —, potrivit căreia „atitudinea procesuală concretă a persoanelor cercetate”, respectiv „comportamentul activ al inculpatului/învinutului/făptuitorului în sensul diminuării consecințelor faptei săvârșite” constituie o circumstanță personală, cu efecte doar asupra participantului care are un asemenea comportament activ.

26. În concluzie, Curtea reține că acoperirea integrală a prejudiciului de către făptuitor până la momentul procesual stabilit de legiuitor prin dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 nu se referă la fapta de evaziune fiscală săvârșită, ci privește conduita făptuitorului într-un moment ulterior comiterii faptei și atitudinea proprie a făptuitorului manifestată până la momentul procesual stabilit de legiuitor. Conduita făptuitorului într-un moment ulterior comiterii faptei și atitudinea acestuia manifestată la un anumit moment procesual caracterizează persoana făptuitorului și permit stabilirea pericolozității sale, iar nu fapta săvârșită și gravitatea acesteia.

27. În context, Curtea reține și faptul că, potrivit art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005, tentativa faptelor prevăzute la alin. (1) și (2) ale aceluiași articol se pedepsește, iar, potrivit legii penale în vigoare, tentativa se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea consumată, ale cărei limite se reduc la jumătate [art. 33 alin. (1) teza întâi]. În aceste condiții, Curtea constată că diferența de regim juridic sancționator între inculpații care au săvârșit infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute la art. 8 și art. 9 din Legea nr. 241/2005, pe de o parte, și cei care au săvârșit aceleași infracțiuni, în forma tentată, pe de altă parte, nu este de natură a încălca principiul egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 din Constituție, întrucât discriminarea poate fi constatată doar în situația reglementării unor soluții juridice diferite pentru persoane aflate în situații similare, aspect ce nu poate fi reținut în prezenta cauză. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat, în repetate rânduri, că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, dar că acesta nu interzice reguli specifice, în cazul unei diferențe de situații (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996).

28. De altfel, prin Decizia nr. 362 din 24 aprilie 2012, precitată, Curtea a reținut faptul că stabilirea prin dispozițiile legale criticate a unui regim sancționator diferit în funcție de atitudinea procesuală concretă a persoanelor cercetate nu poate conduce la concluzia că justiția nu ar fi unică, egală și imparțială pentru toți, judecătorul, în limitele acestor principii, procedând la individualizarea regimului sancționator potrivit criteriilor obiective puse la dispoziție de lege. Cu alte cuvinte, dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 sunt considerate de către instanța de contencios constituțional ca dispoziții legale care stabilesc un regim sancționator diferit în funcție de atitudinea

procesuală concretă a persoanelor cercetate, atitudinea procesuală a făptuitorului constituind o circumstanță personală, iar nu reală. De asemenea, prin Decizia nr. 1.196 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010, Curtea a reținut că legiuitorul este liber să acorde anumite măsuri de favoare cu caracter penal, condiționat de repararea prejudiciului cauzat, tocmai pentru a încuraja comportamentul activ al inculpatului/învinuitului/făptuitorului în sensul diminuării consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite și pentru a repune în circuitul bugetar sumele de bani ce au constituit obiectul prejudiciului. Din considerentele deciziei precitate rezultă că scopul dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 este reprezentat de încurajarea comportamentului activ al făptuitorului în sensul diminuării consecințelor faptei săvârșite, instanța de contencios constituțional plasând aceste dispoziții în sfera reglementării circumstanțelor personale.

29. Curtea a statuat, totodată, că, în temeiul art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală, potrivit căruia „*Prin lege organică se reglementează: [...] infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora*”, legiuitorul este liber să stabilească un regim sancționator în vederea recuperării prejudiciului cauzat prin faptele incriminate ca infracțiuni. În aplicarea acestui text constituțional, legiuitorul a reglementat, în art. 10 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, o cauză de reducere a pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită, în situația în care în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat. Aceasta constituie o măsură de politică penală determinată de specificul infracțiunilor de evaziune fiscală, respectiv de necesitatea recuperării, cu celeritate, a sumelor datorate bugetului general consolidat, și nu este de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil (Decizia nr. 318 din 18 aprilie 2006, precitată).

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Vasile Sorinel Năstase în Dosarul nr. 316/197/2018 al Judecătoriei Brașov — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 8 alin. (1) și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DEPARTAMENTUL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

ORDIN

privind instituirea carantinei zonale în satul Dobra, comuna Dobra, județul Dâmbovița

Luând în considerare situația epidemiologică din satul Dobra, comuna Dobra, județul Dâmbovița, generată de coronavirusul SARS-CoV-2, care a dus la înregistrarea unei rate de infectare cu virusul SARS-CoV-2 de 7,3 cazuri la 1.000 de locuitori, prin transmitere comunitară, riscul epidemiologic fiind de o gravitate maximă, în circumstanțe de nerespectare a măsurilor legale în vigoare,

ținând cont de Hotărârea Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Dâmbovița nr. 41 din 9.10.2020, emisă la propunerea Direcției de Sănătate Publică a Județului Dâmbovița, în baza evaluării epidemiologice avizate de către Institutul Național de Sănătate Publică, prin care se constată că riscul răspândirii comunitare nu poate fi controlat prin alte metode, iar procentul persoanelor infectate este peste pragul de 3 cazuri/1.000 de locuitori,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 7 alin. (5) și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, ale art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 782/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 septembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acestora pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3 alin. (4) din Ordinul ministrului sănătății nr. 1.309/2020 privind modalitatea de aplicare a măsurilor de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2,

șeful Departamentului pentru Situații de Urgență emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se instituie măsura de carantină zonală, începând cu data de 9.10.2020, ora 22,00, pentru o perioadă de 14 zile, pentru satul Dobra, comuna Dobra, județul Dâmbovița.

(2) Perimetrul vizat de măsura prevăzută la alin. (1) este delimitat de următoarele coordonate geografice:

- 44°46'31.35139"N 25°42'14.87262"E;
- 44°46'54.58315"N 25°42'47.75870"E;
- 44°47'36.54126"N 25°41'49.31168"E;
- 44°47'41.40738"N 25°43'07.99131"E;
- 44°46'50.97880"N 25°44'11.39384"E;
- 44°46'16.87743"N 25°43'29.94463"E;
- 44°46'31.78375"N 25°42'15.46140"E.

Art. 2. — În zona prevăzută la art. 1 alin. (2) se instituie următoarele măsuri obligatorii pentru toate persoanele care se află permanent sau tranzitează zona menționată la art. 1:

1. identificarea tuturor persoanelor cu domiciliul, reședința ori cu adresa declarată în zona menționată la art. 1 alin. (2) și introducerea acestora în bazele de date dedicate;

2. limitarea la maximum a deplasării persoanelor și monitorizarea permanentă a respectării acestei măsuri;

3. evaluarea de către Direcția de Sănătate Publică Dâmbovița a oportunității și prioritizării de testare a persoanelor și transmiterea solicitărilor de sprijin cu materiale sanitare și personal de specialitate către Institutul Național de Sănătate Publică/Ministerul Sănătății;

4. stabilirea, prin grija administrației publice locale și a inspectoratului de poliție județean, a rutelor ocolitoare, căilor majore de circulație care tranzitează zona și aducerea la cunoștința populației prin mijloacele mass-media locale a acestei măsuri;

5. purtarea măștilor de protecție de către toate persoanele aflate în spațiile publice;

6. asigurarea ordinii publice se realizează de către poliția locală, iar în situația în care poliția locală nu este constituită sau efectivele acesteia nu sunt suficiente, măsurile de ordine publică se asigură de către Inspectoratul de Jandarmi Județean

Dâmbovița sau Inspectoratul de Poliție Județean Dâmbovița, după caz;

7. stabilirea în ședința Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Dâmbovița a responsabilităților privind:

a) asigurarea dezinfecției periodice a spațiilor publice după un calendar bine stabilit de către Direcția de Sănătate Publică Dâmbovița;

b) implicarea medicilor de familie de pe raza localității în monitorizarea din punct de vedere medical a persoanelor izolate la domiciliu și acordarea asistenței medicale a populației din zona respectivă (femei gravide, persoanele în program de hemodializă, pacienți oncologici etc.);

c) colectarea deșeurilor și asigurarea funcționării continue a serviciilor de utilități publice;

d) asigurarea continuității aprovizionării cu alimente și bunuri de strictă necesitate pentru persoanele fără susținători sau fără posibilități de asigurare a subsistenței;

e) asigurarea continuității aprovizionării cu medicamente necesare tratamentului uzual al populației prin unitatea farmaceutică specificată în analiza de risc;

f) stabilirea limitelor de competență pentru instituirea normelor derogatorii de la prevederile prezentului ordin de către Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Dâmbovița, cu aprobarea prefectului;

g) punerea la dispoziția persoanelor a informațiilor detaliate referitoare la măsurile de igienă individuală care trebuie respectate în contextul epidemiologic existent;

h) controlul măsurilor stabilite privind limitarea deplasării persoanelor în/din zona de carantină;

i) stabilirea zonei de protecție prin extinderea arealului menționat la art. 1 cu o distanță minimă de siguranță în care se introduc restricții/interziceri de deplasare.

Art. 3. — (1) În/Din zona menționată la art. 1 alin. (2) este permisă intrarea/ieșirea persoanelor pentru:

a) transportul de marfă, indiferent de natura acestuia, al materiilor prime și resurselor necesare desfășurării activităților economice în localitatea carantinată, precum și aprovizionării populației;

b) persoanele care nu locuiesc în zona carantinată, dar care desfășoară activități economice sau în domeniul apărării, ordinii publice, securității naționale, sanitar, situațiilor de urgență, administrației publice locale, asistenței și protecției sociale, judiciar, serviciilor de utilitate publică, energetic, agriculturii, alimentației publice, alimentării cu apă, comunicațiilor și transporturilor;

c) persoanele care locuiesc în zona carantinată și desfășoară activitate profesională în afara zonei carantinate;

d) persoanele care realizează activități agricole sau pentru comercializarea de produse agroalimentare;

e) deplasarea din alte motive justificate, precum îngrijirea/însoțirea copiilor/membrilor de familie, îngrijirea unei/unui rude/afin sau persoane aflate în întreținere, asistența persoanelor vârstnice, bolnave sau cu dizabilități, decesul unui membru de familie;

f) deplasarea pentru asistență medicală care nu poate fi amânată și nici realizată de la distanță;

g) urgențe medicale.

(2) Toate persoanele prevăzute la alin. (1) vor prezenta autorităților competente legitimație de serviciu valabilă, adeverință de salariat eliberată de angajator sau alt document care să ateste activitatea profesională.

Art. 4. — Alte măsuri pentru prevenirea și combaterea răspândirii SARS-CoV-2, precum și pentru soluționarea unor probleme deosebite pe perioada carantinei vor fi stabilite prin Centrul Județean de Coordonare și conducere a Intervenției Dâmbovița (telefon 0245613761, e-mail: cjcci@isudb.ro).

Art. 5. — Măsurile stabilite potrivit prevederilor prezentului ordin, precum și cele adoptate în aplicare vor fi comunicate

autorităților locale, care vor asigura informarea populației privind instituirea carantinei și măsurile necesare a fi respectate.

Art. 6. — Prezentul ordin se pune în aplicare în conformitate cu prevederile Planului-cadru integrat de acțiune pentru instituirea carantinei zonale, în scopul limitării răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2 pe teritoriul României nr. S/85887 din 23.07.2020, elaborat la nivelul Ministerului Afacerilor Interne.

Art. 7. — Este strict interzisă intrarea/ieșirea în/din zona menționată la art. 1 alin. (2) prin alte zone și căi de acces decât cele deschise circulației publice de pe drumurile europene, naționale, județene și comunale.

Art. 8. — Prezentul ordin se va transmite spre aplicare la Centrul Județean de Coordonare și Conducere a Intervenției Dâmbovița, care va asigura informarea președintelui Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Dâmbovița și a Direcției de Sănătate Publică Dâmbovița, și spre informare la Institutul Național de Sănătate Publică, Ministerul Sănătății — Direcția generală de asistență medicală și sănătate publică, Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratului General al Jandarmeriei Române.

Art. 9. — Prevederile prezentului ordin au aplicabilitate din data de 9.10.2020, ora 22,00, pentru o perioadă de 14 zile, măsurile stabilite în aplicarea acestui ordin urmând a fi raportate până în data de 10.10.2020, ora 8,00, la Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției.

Art. 10. — Prezentul ordin se transmite pentru publicare pe site-urile oficiale ale Ministerului Afacerilor Interne, Departamentului pentru Situații de Urgență și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

Art. 11. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Șeful Departamentului pentru Situații de Urgență,

Raed Arafat,

secretar de stat

București, 9 octombrie 2020.

Nr. 4.659.587.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

